

Год. II.

5813

Януарий 1893

Брой I.

Новата Година.

По име-1893 г.-е нова за всички ни, нѣ ако би да желаемъ дѣйствително да е нова, нужно е да я направимъ такава. Ако старата година е добръ иждивена; ако сме употрѣбили всичкитѣ си дни и часове за подобрѣнието на чловѣчеството; ако би и никоя часть отъ нашето врѣме и сила не сж били злоупотрѣбени: тогава по-добръ е да слѣдваме прѣзъ настапающата година по сжитѣ пѣтеки по които ходихме и миналата. Не можимъ извърши нѣщо по-добро отъ нашето най-добро.

Нужно е за нечестивийтъ да обърне нова страница въ живота си, а праведнийтъ да продължава испытванието на страницата вече започната.

Една година е доста голѣма часть, даже и отъ най-дългийтъ чловѣчески животъ, и за това колко нужно е внимателно да иждивяваме такова велико съкровище като живота.

Настапающата година е още неиздирена, и какво ще ся извърши въ нея, никому не е възможно да прѣдвиди.

Много младежи, вѣроятно ще рѣшатъ за бждущето си занятия; нѣ при все това тѣзи имъ планове, може би, ще ся развалятъ прилично на каленитѣ кѣща които сме правели въ дѣтинството си. При-нудени сме да усѣщаме силата на изрѣчението въ Св. Писание, незнаемъ какво дентъ ще ни донѣсе.

Слѣдъ една година нѣкои отъ нашитѣ стари майки и бащи не ще ся видятъ вече да ходятъ по-улицитѣ. Мнозина младежи и отъ двата пола, които днесъ сж пълни съ надѣжда и ламтятъ да станѣтъ велики и вършатъ велики дѣла, слѣдъ една година ще сж прѣминали въ вѣчната си почивка. Чурканието на много мили дѣчица не ще бжде чувано вече между насъ. Най-добриятъ изгледъ на живота тогазъ е, да живѣемъ праведно прѣдъ Бога.

Въ надѣжда сме че новата година ще е весела за всички. Най-добриятъ начинъ да се наслаждаваме отъ настапающата година е въ приживяванието и

да ся-стараетъ за да сме добри и полезни за нашия си за отечеството си и за славата на създателя си.

Милосърдие.

Една отъ великитѣ цѣли на християнството е да впечатли въ чловѣческото сѣрдце законътъ за струване добро къмъ другитѣ. Имаме наоколо си много бѣдни и нуждающи между които сме длѣжни да покажемъ практично нашето си милосърдие.

Когато бѣдната вдовица въ врѣмето Христово принѣсе своитѣ си двѣ аспри, тя пѣмаше понятие че самъ Снпъ Божий ще удобри това нейно дѣло, и че нейнийтъ скуденъ даръ ще ся споменува за дълго врѣме слѣдъ като подвижитѣ на царие и побѣдитѣ на побѣдители сж били изгладени отъ страницитѣ на свѣтската история. Тя едвамъ мислѣше че гдѣто Евангелието ся проповѣдва, този нейнъ малтъкъ дарецъ ще възбуди къмъ щедрость хиляди сѣрдца, и принася дарове които ще обещаватъ благословение върхъ широкитѣ континенти и заимаренитѣ острови. Двѣтѣ аспри бѣхж добръ вложни.

Може ли невнимателнийтъ да забрави щедростта на Създателя си? Той дава, врѣме за сѣдба и врѣме за жетва, тѣто и зима съ безпогрѣшна точностъ.

Богъ е обѣщалъ че който даде една чаша студена вода въ негово име не ще изгуби заплатата си. Колко богати сж небеснитѣ благословения които той е приготвилъ за щедритѣ. "Тогава царътъ ще каже Елате, вий благословени на Отца моего, наследвайте царството приготвено за васъ отъ създание мира. Защото огаднѣхъ и дадохте ми да ямъ; ожеднѣхъ, и напоихте мя, странецъ бѣхъ и прибрахте мя. Тогава праведнийтъ ще му отговорятъ и рекѣтъ Господи, кога ты видѣхми гладенъ и ты нахранихме; или жедеиъ и ты напоихме? кога пакъ ты видѣхме странецъ и ты прибрахме; или голъ, и ты облѣкохме. И ще отговори Царътъ и ще имъ рече: Истини казувамъ; колкото че сте сторили това на едно го от тѣзи най-малкитѣ мои братия, на мене сте го сторили

Опитността на единъ търговецъ—Господъ бѣше неговъ помощникъ.

Единъ Търговецъ въ Нью-Йоркъ бѣ обрѣкълъ на Господа една частъ отъ доходитѣ си щомъ ги събере. Това той наричаше господни усигорителни пари “Защото” казваше той, “до когато давамъ, до тогава и Господъ ще ми помага и благославя, и по нѣкакъвъ начинъ ще ми дава срѣдства за да давамъ. Благословение е за душата ми да я държа отворена въ признателностъ, Благословение да раздавамъ отъ него за да развеселявамъ други души и най-сигурниятъ начинъ да имамъ Божието благоволение съсъ себе си.”

Слѣдствията на опитността му бѣхъ благословенни, навѣрно, както бѣше казалъ:

“Азъ никога по-напрѣдъ не бѣхъ рнализиралъ (увѣрявалъ) какъ той ми помага въ всичкитѣ ми търговски разпорѣдби. Всѣкой денъ се случаватъ нѣща които ми показватъ че нѣкой си който знае повече отъ мене мя покровителствува. Стари дългове които азъ не очаквахъ се заплатихъ. Разпосици които току що подпадахъ въ измамлив и лоши навизи сж били ознати прѣди кражбитѣ имъ да бѣхъ слѣдвали за много врѣме. Когато се нуждахъ отъ добра помощъ въ работа си тя дождаше тъй както азъ я искахъ.”

Когато мючеринитѣ ми да фалиратъ, нѣкакши ми исплащахъ дълговетѣ си, ако и на други не можехъ да се исплатятъ.

Единъ голѣмъ пожаръ достигна до кантората ми и изгѣдваше като че ще помете всичкитѣ ми цѣнности. Но се спрѣ точно на правото врѣме, и нищо цѣнно се не изгуби. Осигорителното дружество ми заплати достатъчно да намѣсти всѣка пагуба, и кантората се поднови по-добрѣ отколкото по-напрѣдъ. Господъ ми проваждаше доволно работа да можъ да исплащамъ дълговетѣ си когато другитѣ невѣршатъ нищо.

Азъ неможъ да кажъ защо е така, освѣтъ че дѣто всѣкога се моля за работата си, и се моля Богу да я благослови за благого на други, и че срѣдствата що дождатъ отъ нея да можтъ да се употребяватъ за неговото дѣло.

Когато спрж да давамъ работата прѣставаше да идва. Когато спрж да се моля за нея мжчотини се появявахъ. До когато се моля за нея всичко се лесно движи и азъ нѣмамъ грижи или смущение.

Господъ е мойтъ банкиринъ, мойтъ застрахователъ, мойтъ освободителъ, мойтъ покровителъ и мойтъ блаженъ пазителъ на свѣтски вѣщи като и на духовни.

Росата слазя тихо; така сжщо и словото Божие, най-често въ тишината на довѣрието. Въ нея тишина Божията тиха любовъ може да се очисти както роснитѣ съобщения. Не четено, не чуто, но изавено чрѣзъ прямата сила на духа върху душата.

Когато една длъжностъ се отбѣгва, тогава Христосъ се отхвърля. Когато вършимъ нѣщо съзнателно и произволно знающе че Христосъ не би го вършилъ ако да бѣше въ нашитѣ обстоятелства, тогава ний провъзгласяваме невѣрието се въ него. И когато ний се отказваме да се опитае да излѣкуваме злинитѣ които унижаватъ брата ни, или сестра ни, и го правимъ невъзможно за тѣхъ да живѣятъ единъ духовенъ, или даже единъ приличенъ човѣчески животъ, тогава пакъ се отричаме отъ него, и изпово го разгонваме въ лицето на най-малкиятъ отъ тѣзи Негови братия.

Домъ, Милий Домъ.

Единъ Лондонски вѣстникъ прѣди нѣколко врѣме прѣдложилъ награда за най-доброто опрѣдѣление на думата “домъ.” Петъ хиляди отговори му се испратили. Ето нѣког отъ най-добритѣ:

Златенъ первазъ, въ когото най-безцѣнный камъкъ е “майката.”

Свѣтъ отъ животъ исключенъ (вънъ), свѣтъ отъ любовъ заключенъ (вжтрѣ).

Единъ Кйонскъ, който дава сѣнька като слѣнцесиянието на благоденствието става много ослѣнително; едно пристанище, гдѣто човѣческата ладия намира прибѣжище въ противно и бурно врѣме.

Домътъ е цвѣтътъ, на който себето е плодътъ.

Домътъ е държавата (имѣнието) на човѣка, придобитъ безъ неправда, държана безъ безпокойство; мѣсто, дѣто врѣмето се прѣкарва безъ покаяние, и което се управлява отъ правда, милость и любовъ.

Единъ кошаръ, въ който като трудолюбивата пчела, младостъта събира сладостъта и немощъта на живота, за да може врѣлата възраст да размишлява върхъ това, и се храни съ тѣхъ

Най-доброто мѣсто за човѣка слѣдъ работнитѣ часове.

Домътъ е най-спокойното, най-доброто най-милото мѣсто по всякийтъ свѣтъ, сцената на нашитѣ най-чисти земни радости и най-дълбоки скърби.

Мѣстото, дѣто великитѣ сж по нѣкогажъ малки, а малкитѣ често велики.

Бащино царство, дѣтски рай, майчинъ свѣтъ. Кутийката, която съдържа най-безцѣнный камъкъ—домашно блаженство.

Дѣто най-добрѣ се докарватъ съ тебе и най-много ронтаешъ.

Центрътъ на нашата любовъ, около който се увиватъ най-добритѣ желания на нашитѣ сърдца.

Народообично но порядокално учрѣждение, въ което жената работи въ отсъствието на мжжътъ, а мжжътъ почива въ присѣдствието на жената.

Нагледенъ образецъ на себето, съ истински ангели въ видъ на майки и съпрузи.

Едисонъ Изобритателътъ.

Когато повечето Американски младежи ходили на училище, Тома А. Едисонъ продавалъ вѣстници по пасаджерскитѣ влакове. Съ изключение на два мѣсечно ходение на училище, всичкото си въспитание този младежъ прие отъ майка си. Прѣди да довърши десетата си година, Едисонъ бѣ прочелъ внимателно една кратка Енциклопедия, Хюмовата Английска История, Дибюновата История за Реформацията и нѣкои други; нъ той особно ся привличаше да чете книги върху научни прѣдмети. Двѣ години едвамъ ся изминахъ и той сполучи да има достъпъ до Литриотската градска библиотека. Той си рѣши да прочете всичкитѣ книги рафтъ по рафтъ наредъ, и дѣйствително той прочете на единъ цѣлъ дълъгъ рафтъ книгитѣ една по-една наредъ, нъ наскоро намѣри, че ще ся ползува повече ако би да избѣре особнитѣ книги които ще спомогнатъ на наклонността и развиятъ свойственнитѣ му умственни дарби.

Въ телеграфическото поприще той скоро научаваше толкова за телеграфа, щото да стане почти безпозеленъ на господаря си.

Има една приказка за прочутиятъ Баронъ Мюнхансенъ че ужъ посѣтилъ луната за да изнамѣри какъ мекката, тиха бѣла свѣтлина ся съставлява. До колкото ся знае това му пѣтишествие не ся спослѣдва съ никакво практическо произшествие, а това бѣ запазено за прочутиятъ Едисонъ безъ да посѣти луната да произведе прочутата хубава бѣла мекка свѣтлина съ която освѣтлява повечето Американски и голѣмо число Европейски градища. Пѣтника който минува прѣзъ шатѣтъ Ню Джерсей покрай палата на Великий Едисонъ въ Менло Паркъ ще види че дожътъ на този гѣний е изрядно украсенъ съ свѣтлина която ся произвежда отъ собствената му лаборатория. Съ пипнуването на едната ся рѣка това чудовище на 19-ий вѣкъ осѣява всичкитѣ околни ливади, или прави лѣднитѣ шушулки по дърветата като лучитѣ на мѣсечината, и съ друго пипнувание всичко пакъ си остава въ тма и мракъ.

Господинъ Едисонъ не е задоволенъ да освѣтлява само градоветѣ, фабричитѣ и мазитѣ съ електричеството, нъ прѣдлага и да ускори бързина на бързодвижущиятъ експресъ чрѣзъ тая бържедвижаша и невидима сила. Повечето отъ тѣзи нѣща младежа чийто картина ний даваме въ този брой, сега въ срѣдна възраст, вече е извършилъ; църкви и зали ся освѣтляватъ чрѣзъ

неговото магическо докоснувание; ламбитѣ както за каменото масло така и за въздушенъ гасъ сж били изхвърлени за всегда отъ повечето църкви, зали и магазинитѣ въ Америка. Работната публика сѣди приятно расположена въ трамвая и еносена съ тази невидима сила, всякому до желаемото му мѣсто.

Иде врѣмето, когато влаковетѣ ще хвърчатъ отъ империята империя, отъ провинция за въ провинция и отъ градъ за въ градъ чрѣзъ тази магнетическа сила. Пушияка отъ баджата, горѣдцината и прахѣтъ наднешнитѣ обикновенни трѣнове ще бѣде нѣщо незнайно.

Първото Европейско здание което Едисонъ освѣтли чрѣзъ Електричество, бѣше Храмътъ въ Лондонъ въ когото прочутиятъ Д-ръ Паркеръ проповѣдва; слѣдъ това Лондонската пощенска станция, scala театръ въ Миланъ и Стразбургската железнопътна станция. Нѣщо прѣди дванадесетъ години Г-нъ Едисонъ извѣсти на свѣтътъ че той е изнамѣрилъ едно механическо орждие което ще запазва, спазва и произвежда звуковетѣ, ударенията и да произнася слогаветѣ на чловѣческиятъ гласъ както и на всичкитѣ музически, или други звукове. Испърво мнозина невѣрвахъ че такова нѣщо е възможно, нъ нашиятъ герой зачюди свѣтътъ съ неговото изобрѣтение. Този инструментъ нѣма никакво приличие на телеграфа, или телефона, и за това не е Електрически апаратъ, а просто единъ механизъмъ.

Вѣднѣжъ приетъ чловѣческиятъ гласъ въ тази машина той стонъ запазенъ за да ся употреби сно-

рѣдъ волята на притѣжатели му. Този снарядъ ще унази гласѣтъ отъ единъ вѣкъ за други, така щото единъ вѣкъ да ся съобщава съ други. Дѣтнинекитѣ гласъ може да говори на възрастнитѣ. Г-нъ Едисонъ зема първиятъ гласъ съ фонографа който дъщеря му произнѣсе слѣдъ рождението ѝ, щото когато порасне и да може да оцѣнява събитнето, за да чюе сжщиятъ гласъ съ когото провъзгласи на свѣтътъ че дъщерята на великий Едисонъ ся роди. Безъ друго нашиятъ герой скоро ще очюди свѣтътъ съ нѣкое ново изобрѣтение което ще смае всичкитѣ образовани и не образовани народи.

Едисонъ е сега на четиридесетъ и четири годишна възраст, съ коса до пѣкадѣ побѣтѣла, синьокъ, и изражението на лицето му показва че е мислителъ. Съ положителенъ характеръ, и безъ никаква си гордостъ, неисчерпаемо число идеи, неуморимъ за да издирва и осъвършенствува нови открития, той е най-великийтъ живъ примѣръ на чловѣкъ който е станалъ великъ съ собственитѣ си старания.

Печаленъ Расказъ.

Закусвамъ една заранъ Недѣленъ день, казва единъ пастиръ, когато издрънка звънчето на портата. Тамъ стоеше едно момче около четирнадесетъ години на възраст, бѣдно, но доста чисто облѣчено.

То ся подпираше на патерици, защото му нѣмаше единътъ кракъ до коленетѣ.

Съ треперящъ гласъ и съ сълзи, течащи по странитѣ (бузитѣ) му, то каза: "Г-нъ Хогландъ, азъ съмъ Фреди Браунъ; дойдохъ да видя ще ли отидете въ тъмницата да говорите на баща ми и да ся молите съ него; утѣ ще го обѣсатъ за убийството на майка ми.

"Баща ми бѣше добръ човекъ, но ракията станъ причина за това. Азъ имамъ три сестри помлади отъ мене; ний сме много, много спромаси, и нѣмаме приятели; живѣемъ въ една тѣсна улица въ тъмна и проста стая. Азъ правя штомо можъ за да поддържамъ сестритѣ си, чрѣзъ продаване вѣстници, дустросване чипици и други дребни работи; но, Г-нъ Хогландъ, ний сме ужасно спромаси; ще ли дойдите у насъ когато принесемъ тѣлото на баща си у дома? Управителтъ е казалъ, че можемъ да принесемъ тѣлото му у дома си слѣдъ като го обѣсатъ."

Азъ ся дълбоко трогнахъ отъ този расказъ: обѣцахъ ся и побързахъ да отида въ тъмницата дѣто намѣрихъ бащата на момчето.

Той призна че трѣбва да е убилъ жена си, защото обстоятелствата сочели къмъ това, по той никакъ не помяналъ такова нѣщо; той каза че билъ зачисанъ отъ онпвателно питие, инакъ той не би никогато извършилъ прѣстѣпленieto. Той каза: "жена ми бѣше добра жена и вѣрна майка на дѣцата ми; никогато не си помислювахъ, че ржката ми ще извърши такова прѣстѣпление." Той можаше смѣло да прѣгърни наказанието на закопѣтъ за дѣлото си; по той ся много наскърби и плака, като си помисли че остава дѣцата си въ лишение и безъ приятели. Азъ му четохъ и ся молихъ съ него, и го оставихъ на сѣдбата му.

На другата сутрена азъ ся опѣтихъ къмъ бѣдната квартира на онѣзи дѣца. Азъ намѣрихъ онѣзи момиченца на единъ сламенъ дюшекъ въ единъ ягтъ на стаята; тѣ бѣхъ нарицаливи; нѣха да бѣдѣтъ много хубави момичета, ако да бѣхъ подъ добра грижа. Тѣ очаквахъ тѣлото на умрѣлиитѣ си баща, и измежду плачѣтъ и хълцанието си тѣ казвахъ: "Татю бѣше добръ, но ракията станъ причина."

Слѣдъ малко двама яки мъжне дойдохъ, носещи тѣлото на умрѣлиитѣ баща въ единъ простъ дървенъ санджкъ. Тѣ го сложихъ на два полуисчупени стола. Плачѣтъ на дѣцата бѣше толковъ

сърдцераздирателенъ, штомо тѣ (человѣцитѣ) неможатъ да го търпятъ, и побързахъ да излѣзѣтъ отъ стаята, като ми оставихъ самъ при тази ужасна сцена.

Изведнѣжъ мъжественното момче ся поприбра и каза: "Хайде, сестрички, цѣлунѣте лицето на татя, прѣди да истине." Тѣ ся събрахъ около лшнето му, огладихъ го съ цѣлувки, и послѣ извикахъ: "*Тате бѣше добръ, но ракията станъ причина, татю бѣше добръ, но ракията станъ причина.*"

Азъ издигнахъ сърдцето си къмъ Бога и казахъ: "О, Боже, борихъ ли ся азъ за да избави една държава, която добива доходъ отъ една търговия шо прави една сцена като тази възможна?" Въ сърдцето си казахъ, че въ цѣлата история на тази проклѣта търговия (съ спиртни пития) не е имало доволно доходъ придобитъ за да плати за една сцена като тази. Съпругата и майката убита, бащата обѣсенъ, дѣцата обезчестени, единъ домъ съсианъ.

Що е Цѣльта на Жвотѣтъ.

Цѣльта на животѣтъ не е да направи добро ако и мнозина отъ насъ мислимъ така. Крайтъ на животѣтъ по-добръ да кажемъ, не е даже да придобиваме души человѣчески, ако и азъ така мислѣхъ едно врѣме. Крайтъ (цѣльта,) на живота е да вършимъ волята Божия. А това може да е пътъ за струвание добро, или придобивание души, или пъкъ може да не е. Най-голѣмийтъ успѣхъ на человѣческиитѣ животъ слѣдъ като ся свърши трѣбва да е извършилъ всичката воля Божия. Никой човекъ или жена не би могла да извърши повече отъ това прѣзъ животѣтъ си; нито Лютеръ, Спърджонъ, Веслей, Меланхтонъ бихъ могли да пвършатъ повече прѣзъ животѣтъ си; и една колибарка или единъ метачъ можели да сторятъ толкова, т. е. да вършатъ волята Божия. За това великото правило по което трѣбва да управляваме животѣтъ си, е да ся държимъ, посрѣдъ хули и укори сиречъ, да ли хората говорятъ добро за насъ или лошо, прѣзъ искушения, успѣхъ и несполука, за волята Божия, кѣдѣто и да ни води тя. Тя може да ви заведе въ Китай; или вий, които отивате въ Африка по намѣрение може да бѣдете водени отъ волята Божия да си останете дѣто сте си; ви които искате да бѣдете евангелисти може да бѣдете принудени да ся заловите за свѣтовна работа; вий които имате намѣрение да сте търговци или запаятчици може да бѣдете водени тѣй штомо да станете проповѣдници. Но нѣма блаженство или успѣхъ до като това правило или принципъ не ся усвои.

ЖИЛЪЗНОПЪТНИ ВРЪСКИ.

Старият ми безвърнически приятел, който е дебело-глав, нѣжно-сърдцатъ, споренъ, развитъ, върний ми другаръ отъ старо врѣме, влѣзва, осмихнува ми ся, изважда единъ ключъ, отключва сѣдалището прѣдъ мене и го растваря шумно, сѣда непяпнато, и като мя гледа въ очитѣ казва:

“Азъ съмъ желалъ да ви видя понеже съмъ чулъ за повата въ постѣпка: едно врѣме ние ся съвършено съгласявахме; но ся научавамъ, че вий *проповѣдвате*, и види ми ся че струвате добро. Никогато не ся съмнявахъ въ честността ви, но немогахъ да разбера какъ вий сте проповѣдникъ, и азъ знаяхъ че ще ми кажете истината, ако само сподучахъ да имамъ единъ тихъ разговоръ съ васъ. Нѣколко отъ момчетата говорѣхъ за васъ миналата нощъ въ къщата на Н. — по неможажъ да си съставятъ никакво мнѣние за васъ; единъ каза, че сте зели да избезумявате; ‘нѣма другъ способъ,’ каза той, ‘който да отговаря за събирането ви съ религиозни хора.’ Ний просто ‘го оставихме на страна,’ защото, разбира ся, никой отъ насъ не виждаше нѣщо въ *религията*; но никой не ся съмняваше че вий сте ся чудно *измѣнили*, и че не *измѣждате* както едно врѣме.

Азъ казахъ, “О, Биле! Вий трѣбва да видите *възтръпчивостта*.”

“Добрѣ, добрѣ,” той отговори “азъ не искамъ да ся разговарямъ за религия, ти мя уморява, защото азъ не съмъ тъй устроенъ за да ми е възможно да вѣрвамъ въ нея, и азъ мисляхъ че и *вий* не бѣхте, но *тъя* да обичамъ да зная какъ изтѣзохте вий отъ еволюцията (произхождението) и що разумѣвате съ тѣзи безпрестанни прихватнически фрази на Християнитѣ — роденъ изново — кръвта на Исуса Христа мя очисти отъ всякой грѣхъ и много други тѣмъ подобни; но даже ако да можяхте да ги растълкувате, то нѣмаше само да направи по-дълбока тайната, защото вѣритѣ Християни сж толкова *различни*, и никой отъ тѣхъ нѣма даже претенцията да е съвсѣмъ чистъ. Какво можете да кажете за това?”

Той ся впусна въ това изведижажъ — по, и азъ както бѣхъ правилъ много пакти по напѣдъ, ся впрѣгнахъ, и това е що казахъ на приятеля си. . . . “Азъ не съмъ *измѣзлѣ* отъ еволюцията’ по съмъ ся повъзвисялъ, кхдѣто има по-малко пактотенне на небесата и хоризонтътъ е по-широкъ.

“Богъ насади една сѣмка въ калъта и произведе растителний свѣтъ. Той пусна една сѣмка въ нѣкой чувствителенъ цвѣтъ и роди животно. Той насади пакъ една сѣмка въ утробата на нѣкое стремително животно и роди чловѣкъ. Той насади една сѣмка въ една жена и роди Синъ. Не е ли това еволюция? То е Богъ.

“И азъ го считамъ доволно просто даже за едно лале да ся распукине въ животъ посрѣдъ единъ свѣтъ отъ ниска омърсана вода и калъ за да каже на себе си, ‘родено съмъ отъ горѣ!’ Богъ е всегдашенъ сѣятелъ. Сѣмената му сж мисли въ шумулки. . . . Прѣстѣта е тъй различна! Въ калъта Той насажда лалета и моркви; бѣтъ бобъ на безводната могила, защото тамъ той по ся развъжда, и кокосовитѣ орѣхъ при изворитѣ и рѣкитѣ. Всяко нѣщо въ мѣстото му, по бжжъ и палми сж и двѣтъ царски. . . .

Виждамъ ли какъ сѣмената на кленътъ ся чуднитѣ си крилѣ изпълнюватъ въздухътъ като хвърчатъ? Слѣдувай едното — то почуква на вратата на една буца прѣстъ и казва, ‘Ако чуешъ гласътъ ми и отвориши вратата ще влѣзж при тебе и ние вечерямъ съ тебе и ти съ мене.’ и буцата чува и отваря една отъ вратитѣ си, а сѣмето влѣзва и тѣ вечерятъ заедно и наскоро буцата ся растръшава спорѣдъ желанието на сѣмето — тя осѣща чудни движения, има чудни ожидания, чувствува чудни болки, и тогава тя вижда като ся распукижтъ гърдитѣ ѣ едно растение което расте, сега бѣличко, тогива зеленчико, или съ листовѣ и нжжи и цвѣтове и тя казва, ‘родена съмъ изново, родена съмъ отъ горѣ; усѣщамъ биеннето на кленовото сърдце въ мене.’ Тя не знае отъ гдѣ вѣяше вѣтрътъ, който донесе сѣмето — по тя чу гласътъ и отвори вратата. ‘Така е всякой, който ся е родилъ отъ Духа.’ Новото рождение е като това. Виждате ли царството небесно?”

Той не продума и азъ приложихъ, една друга буца ся роди изново и стана тополя, защото както казахъ, има разни сѣмена, по всяко дърво е като баща си — едно искава клонитѣ си на горѣ и едно расте на широко и наведено, по и двѣтъ сж сжщически чада. Християнитѣ сж като това. . . .

Распукинатото кленово сѣме не е отъ буцата, по то е *всѣз* нея, и *знае*, че отъ кръвта на сжщото дърво. То расте отъ земята, корениетѣ му смучатъ храна — то приема въглєрода отъ когото ся нуждае, по съ него заедно, много кислородъ и други нѣща които сж нечисти и врѣдителни за него, и то скоро би станало само една буца пакъ и не даже една сѣмка, ако да не бѣ пълна съ кленовата мжзга която тече на горѣ, на долу въ дѣнерътъ и възитъ до краищата на листовѣтъ — и въ радостта на съзнателенъ животъ и нарастванне казва. ‘Мжзгата на старото кленово дърво мя очисти отъ врѣдителни нѣща.

“Така, когато една чловѣческа душа познае Бога за свой Отецъ тя казва, ‘Ето, роди ми ся дѣте, даде ми ся синъ,’ и ти почнува единъ новъ животъ въ рождбата си, който ся простира въ непознати страши, и отваря за влияния, които никогато напѣдъ не е чувствувала.

“Тя казва, ‘Това е Богъ; азъ съмъ роденъ отъ горѣ; Богъ е родилъ Синъ въ мене; *Синъ Божий!* Христосъ! Богъ изявенъ въ плътта.’ ‘Не живѣя вече азъ, но Христосъ живѣе въ мене,’ и Неговата кръвъ, както млъзгата на дървото, или кръвта на челоуѣка, която събира исхабеното и изупотрѣбеното и го исхвърля, бие и туша прѣзъ венитѣ ми. Зная че приемамъ нечистотии, дишамъ ги; пия ги, тѣ дохождатъ при мене въ видъ на мисли. Не казвамъ ‘че пѣмамъ грѣхъ;’ ако кажѣхъ това ‘Истинната не щѣше да е въ мене,’ но грѣхътъ нѣма сила врѣхъ мене, защото ‘Кръвта на Иисуса Христа очистиша мя отъ всякой грѣхъ.’ . . .

Перпетуа.

Перпетуа, било името на една млада жена, която съ четири други жени била отведена въ тъмница, защото била Християнка.

Тя била женена и имала малко дѣте, което много обичала. Баща ѝ много я обичалъ, но той не билъ Християнинъ, и той ѝ молилъ да се остави отъ вѣрата си за да избѣгне смъртта. Но тя любела Христа толкова, щото не можла да се откаже отъ него.

До като била въ тъмница, баща ѝ пакъ ходилъ и се постаралъ да ѝ придума да папусне Христа. Той ѝ молилъ да се смили за него, и да не му докарва безчестие, като си остане Християнка и ся умрѣви.

Тя е била много затруднена, но се постарала да го утѣши, като казала: Огче, не скѣрби, нищо нѣма да стане освѣтъ това що е Богу угодно.”

На другитѣ день тя и другаркитѣ ѝ били заведени при сѣдната и съ тѣхъ едно голѣмо множество народъ. Всяка една отъ четиритѣ исповѣдала любовта си за Христа. Когато дошелъ рѣдъ да попитатъ Перпетуа, баща ѝ застаналъ прѣдъ нея, носящъ и дѣтето ѝ, и пакъ ѝ помолилъ да не докарва злощастие на дѣтето си, като слѣдва да е Християнка, даже и сѣдната се постаралъ да ѝ убѣди да се покори на боговетѣ, но тя не приела. “Християнка ли си ти?” Попиталъ той тогазъ. И тя отговорила, “Да, Християнка съмъ.”

Сѣдната я осѣдилъ да бѣде хвърлена на звѣроветѣ. Женитѣ били заведени за малко пакъ въ тъмницата дѣто сѣ отнасяли много жестоко съ тѣхъ, и една отъ четиритѣ умрѣла.

Деньтъ, прѣди дъ ги хвърлятъ на звѣроветѣ въ амфетнатрѣтъ, позволили на приятелитѣ имъ да ги посѣтътъ. Тѣ говорили на народътъ и го убѣждавали да бѣга отъ идущитѣ гнѣвъ, и имъ казали колко сѣ тѣ блаженни. Нѣкои отъ присѣствующитѣ станали Християни отъ онзи часъ.

Оцѣнявана честность.

Въ Персія говорението на истината си има своята премия. Англичанитѣ, които живѣятъ тамъ скоро изнамиратъ това. За нѣколко врѣме слѣдъ пристиганието му тамъ той става жъртва на слугитѣ, на търговцитѣ и въобще на всякого. Нъ на скоро той се здобива съ приятели, а най вече отъ мѣжду ходжитѣ, най-голѣмитѣ фанатици въ Персія. И тѣзи му приятели скоро исповѣдатъ че едното нѣщо което ги привлича за да станатъ приятели на Англичанина, е защото той не лъже.

Въ Персія, гдѣто е гнѣздото на лъжи и интриги, челоуѣкъ който не лъжи е странно чюдовище. На скоро Англичанина се поканва на обѣдъ, свадби, и той е геройтъ въ всѣко едно отъ горнитѣ огущения.

Малко по-малко влиянието на челоуѣка, който говори истината почнува да се распространява защото той е самитѣ сѣдия на мѣстото, който не може се подкупи. Като сѣдия безъ заплата той рѣшава много заплѣтени питання на закона. Нѣма възнаграждение въ неговѣтъ сѣдъ, и когато едно дѣло се отиѣсе до него чрѣзъ общо съгласие ако и да неофициално нѣма апелация за неговото рѣшение.

Момчета и Майкитѣ имъ.

Нѣкой си е писалъ прѣкрасно за момчета по слѣдующитѣ начинъ.

Отъ всичкитѣ съ любовь дѣла въ свѣтътъ: ни едно не може да надмине сѣщинската любовь на едно възрастно момче къмъ майка си. Тя е чиста и благородна, почтенна въ най-вишша степенъ и за двамата. Азъ не искамъ да кажъ просто една почитателна любовь; но искамъ да кажъ за любовь която прави едно момче учтиво и дѣрзостно за майка си, като всякому изявява че той се е просто влюбилъ въ нея. Слѣдъ съпружеската любовь, нищо не увѣщава животътъ на една жена съ почетъ колкото втората любовь, тая прѣданность на синѣтъ къмъ нея. Азъ никога нищо не съмъ узналъ, щото момче, което е любило майка си, да стане лошо. Кой да е чѣловѣкъ може да се влюби въ едно краснорѣчливо момче; и челоуѣкъ който иска да се понрави на момчето може немилостиво да прѣнебрѣгне изнурената и отрудената съпруга. Но момчето, което е майчинъ си любовникъ въ срѣдната ѝ възраст е сѣщинскій кавалеръ, който ще любя съпругата си тѣй добръ прѣзъ сухо-листната Есень както ѝ е любилъ прѣзъ врѣме на кокичето.

Въздържанието тура дърва на огъня, жито въ житницата, брашно въ кашата, пари въ кисията, довѣрие въ страната, задолжство въ домътъ, дрѣхи на гърбътъ и сила на тѣлото.

Францеска Ридлей Хавергалъ.

Като сме давали отъ врѣме на врѣме картини на велики мжние отъ църквата и държавата, даваме на тази страница картината на една отъ най-религиознитѣ и набожни жени на сегашниятъ вѣкъ.

Благочестиви хора сж ся изразили публично за тазневѣта и набожна жена която доказала че тя живѣе въ тѣсно съобщение съ Бога. Тя още е писала гѣколку отъ най-хубавитѣ духовни пѣсни които днесъ ся употребяватъ въ Християнската църква. "Това сторихъ за тебе." "Земи живота ми Господи," и други които още не сж прѣведени и напечатани въ Свѣщеннитѣ Пѣсни.

Слѣдующитѣ изрѣчения на тази богобоязлива жена ще служатъ да покажатъ какъ въ врѣме на скърбъ, Божнето чадѣ приема нещастие, и покорява ся на Божията воля. Като пишеше на нѣкоя си приятелка тя казва, "много желая да ви кажа колко благъ е билъ Богъ къмъ мене. Неговата благость чини ми много повече отъ колкото голѣмото ми страдание за да докаже неговата пълнота, и да покаже колко пѣженъ той е точно когато ся нуждаемъ отъ него. 'Голѣма е твоята вѣрность и свѣта въ миналото и не ще ми е страхъ отъ зло за въ бѣдушето. Това е за мене повече отъ всякоя пѣсенъ. Когато лѣжахъ като че неговата отеческа ржка, бѣше

всякога толкова тѣжка връзъ, мене той държеше неприятелитѣ ми много отдалечени отъ мене, и не имъ позволи даже да ся приближатъ до мене понеже мя обграждаше съ огнена стена. Когато съмъ въздържана отъ работата си' това е съвършенно подъ Божнето управление, и не е моя работа; има нѣщо приятно въ чаканieto, защото той чака както и азъ. И когато ся каже, ще чака ли Господъ за да бѣде благъ, не е чудно че скъпий стихъ прилага; блаженни сж всички които чакатъ за него; една вечеръ (слѣдъ като пооздравѣхъ) дамтахъ много за сила за да ся моля, нѣ бѣхъ много слаба даже и за най-малкото старание къмъ мисленне, а само поглѣднахъ нагорѣ и казахъ, "Господи Исусе много съмъ уморена! И тогава Той поднесе на душата ми упокоение въ Господа" съ приложение 'млъкнете прѣдъ Господа и така ази само млъкнахъ прѣдъ него, а той ми припѣлни съ съвършенъ миръ като усѣяхъ съвър-

шенната му любовь въ сърдцето си. Лѣженieto ми чинеше много нѣщо когато си мислихъ че това е Господнето призвание за небето; нѣ още повече чинеше тази болѣсть когато почнахъ да оздравявамъ усѣтихъ че Той дѣйствително примахналъ моето своеволие което бѣхъ сложила при позѣтъ му, понеже той зема моето разочарование другоиче щѣхъ да усѣщамъ че не ще видж златнитѣ врата небесни. Зачудихъ ся като намѣрихъ че той може мя направи толкова радостна и задоволна да живѣя и страдамъ колкото да отидж право на небето. Очаквахъ да отидж на съборътъ, а при все това неможъ каза че съмъ очерована; защото види ми ся да нѣма мѣсто за тая дума въ блаженныйтъ животъ на съвършенното упование въ Исуса, и задоволствието съ съвършенната му и славна воля. Нѣкоя си болна приятелка ми каза, "чини ми ся, че почнахъ да виждамъ

колко добре Божията воля." Не бѣше ли прѣкрасно? Колко радостни щѣхъ да сме за да видимъ пълното влияние на волята му открита и оправдана прѣдъ цѣлата вселенная. Каква изобилна радостъ имаме съ гледието ни на прѣдъкъмъ тази една посока.'

Малко по-късно на годината тя пише: "Тазя е била най-драгоцѣната година въ живота ми. Струва си всичкото страдание за да докажж на себе си истината на думитѣ, "когато минавамъ прѣзъ водитѣ съ тебе ще бѣдж."

Не можъ да видж защо Богъ така милостиво-ми позволява да видж причинитѣ за искушенията които Той ми проважда. Колкото ся отнася до тая година, не бѣ ми би възможно да ся помна безъ нея даже ако да искахъ, и не съмъ могла даже ако и да съмъ желаяла; види ми ся че всичко бѣ испратено мудро и на врѣме. Искамъ да кажа сега всякому че не трѣбва да ся страхуватъ отъ зло.

Радвамъ ся че Богъ прѣзъ десетѣхъ мѣсеца неотговори на молитвитѣ за моето оздравяване. Дѣйствително ако бѣ отговорилъ щѣхъ да изгубя всичкитѣ отъ този видъ благословения и драгоцѣнитѣ поучения. Този видъ благословения тя прие, и молитвата ѣ отъ тогава бѣше съ вѣра безъ да ся сумнява въ нѣщо на Божията милость и благость къмъ нея. Божийтъ дѣла къмъ насъ често сж много чудни, нѣ на тѣзи които обичатъ Бога, и му ся покоряватъ всичко ще имъ съдѣйствува за тѣхно добро.

Голъми Костенурки.

Многа чудни нѣща могатъ да ся кажътъ за Галапагоскитѣ Острови, които ся намиратъ въ Великий Океанъ, при екватора. Островитѣ сж шестнадесетъ на брой—петъ голъми и единадесетъ малки, безъ да смѣтаме толкозъ, многото островчета и линията на екватора прѣминува право прѣзъ тѣзи острови.

Най-заблѣжителнитѣ твари, които ся намиратъ по-тѣзи острови сж гиганскитѣ сухо-земни костенурки, поради които островитѣ сж прочути. Както ся прѣдполага, прѣди потъванието въ океантъ на онази частъ отъ сушата, тѣзи костенурки биле отъ единъ видъ, нѣ слѣдъ като това ся случи, частъ отъ тѣзи животни останали на всякой врѣхъ, който останалъ надъ водата. Въ такова по-добро обстоятелство, жабитѣ обикаляхъ наводненното си отчество съ Ноева философия. И като не можели да плувайтъ, тѣ не можели да прѣминувайтъ отъ островъ на островъ, и така всякое уединено общество, живуще по-отдѣлно, развило различни отличителни черти, съответствено съ заобикалянията си. Слѣдствието е, че днесъ всякой островъ си има свой особенъ видъ голъми костенурки. Чудно е какъ обстоятелствата изменяватъ животнитѣ. Двацитѣ въ Амазонската страна за много вѣкове хранили обикновенния зеленъ папагалъ съ тлѣстията на нѣкои риби, и така причинили онази птица да промѣни видѣтъ на перата си отъ зелени въ хубави червени и жълти.

Тѣзи Галапагоски костенурки сж самитѣ, които сж прѣживѣли отъ едно старо племе отъ велики костенурки, които сж живѣли въ третичната геологическа епоха. Примѣри отъ тѣзи които, тѣгнели отъ триста до триста и петдесетъ килограма сж били уловени, и има една достовѣрна записка за една която тѣгнела на паланката 420 килограма. Обаче, почти всички голъми костенурки сж биле изловени и издавени, и врѣмето не ще да е далеко когато племето ще бѣде истрѣбено—буквално, “това племе ще бѣде изядено отъ лакомий чловѣкъ.” Прѣсмѣта ся, че около десетъ милиона отъ тѣзи костени жаби сж земени отъ тѣзи острови отъ какъ сж биле изнамѣрени.

Най-добрата провизия, която корабитѣ могатъ да иматъ, сж тѣзи костенурки, и по-добра никога не е бивало. Тѣзи животни могатъ да живѣятъ безъ храна и безъ вода за една цѣла година безъ да ся повредятъ. Доставка отъ вода ся носи отъ животнитѣ въ единъ мѣхъ, който съдържа нѣколко оки. Тѣ сж твърдѣ хитри, и когато ги държатъ на ковертата на кораба, тѣ може да ся научатъ да ся прибиратъ въ нѣкое згодно за тѣхъ мѣсто, като ги шибатъ съ нѣкоя връвь по-легка, когато тѣ излѣзатъ изъ мѣстата ся. Казватъ, че мѣсото имъ е по-добро отъ мѣсото на зелената костенурка. Даминеръ, изследователтъ (explorer), който посѣти островитѣ въ

1634 год. пише че вкусѣтъ на мѣсото имъ приличалъ на вкусѣтъ на яйце отъ яричка. “Мастъта имъ,” той казва, “ний държехме въ делви, и я употребявахме вмѣсто кравешко масло, и го употребявахме въ астие.” Роджерсъ, въ 1707 год. пише: “Яйцата на костенуркитѣ сж на голъмина като гжшитѣ яйца, бѣли съ корава чурупка и съвсѣмъ околчати. Двама чловѣци ся носихъ на гърба на едно отъ тѣзи животни, което тѣгнеше повече отъ триста килограма, и то ги посеше съ леснотия.” Въ 1793 год. Колнетъ пише че глѣздата на костенуркитѣ бѣхъ построени въ кръгла форма, и никога не съдържашъ повече отъ три яйца, които ся стоплюваха отъ слънцето, една дупка е тѣй измѣрена щото да приема всичкитѣ му зари прѣзъ дневното му обикаляние.” Тази послѣдната твърдѣ заблѣжителна бѣлѣжка ся види да подразбира, че тѣзи пълзящи животни като да сж биле запознати съ астрономия.

Казва ся, че тѣ сж съвсѣмъ глухи, дотолкози щото ся казва че даже гърмежъ отъ пушка не ги помръдва или подплашва. Отъ врѣме на врѣме тѣ възлизатъ до врѣховетѣ на сушата, лѣто ся пампра че тамъ тече вода само ношя. Така въ течението на вѣкове тѣ сж изработили редовни пактища отъ брѣгѣтъ на възъ планината, до врѣха ѝ, тѣзи пакти Испанцитѣ като слѣдили намѣрили пѣрвитѣ наводняюща мѣста. Тѣ иматъ твърдѣ дълги, подобно на змии вратове и глави, и краката имъ чудесно приличатъ на нозетѣ на слона. Тѣхното по-полеко движеніе тоже загатува едно подобие на най-голѣмитѣ животни. Безъ съмнѣние тѣ живѣятъ единъ дълъгъ животъ, и тѣхния изглѣдъ е твърдѣ почетенъ.

За тѣхно злошастие, тѣхната приспособителность да сж за яденіе на чловѣка, ся е уцѣнявала отъ врѣмето когато островитѣ най напѣрди ся посѣтиха отъ кораби. Кждѣ края на седемнадесетий вѣкъ, Галапагоската група острови бѣше едно хубаво мѣсто (rendezvous) дѣто пиратитѣ (хайдукитѣ кораби) ся събираха, въ които много обичаха мѣсото на костенуркитѣ. Прѣзъ по-послѣднитѣ години ловцитѣ на китове, отиваха тамъ съ цѣлъ да снабдятъ (провилизиратъ) корабитѣ си съ костенурки, отъ които отнасяха съ хляди. Въ 1829 год. една заточена колония ся установи въ Карловтъ Островъ, която въобще ся хранеше отъ мѣсото на костенуркитѣ. Най-послѣ единъ заводъ (фабрика) ся основа за правение масло отъ тѣзи костенурки, и изваждаше около петнадесетъ хляди килограма масло въ годината. Като смѣтаме, че една костенурка, отъ сръдния голъмина дава, около четири и половини килограма, то ся вижда че касаницата е отъ голѣмъ размѣръ. Освѣнъ това, дивитѣ кучета сж изляли голѣмо количество отъ тѣхъ. Начинятъ по който тѣзи послѣднитѣ истрѣбватъ костенуркитѣ е тѣй; кучетата чакатъ тихичко додѣ малкитѣ жабчета ся издупчатъ и тогава ги поглѣждатъ.

Истинната Свѣтлина.

Въ настоящиятъ ни животъ има много нѣща, които не разбираме. Евангелието въ този свѣтъ, открива ли ни всяко нѣщо? Мисля не. То само разпръснува мракътъ и отваря една свѣтлива пътека за морякътъ върху мрачното море.

Фарьтъ, който блѣщука на тъмниятъ брѣгъ не пропъжда венчката околна тъмнина; нѣ открива пътеката за спасение и приближието за тласканийтъ отъ вълнитѣ мореплавателъ. Ако му е възможно да види ясно тази свѣтлина, това е достатъчно. Тя го води и въсели и го увѣрява за спасение отъ буритѣ. Тя е избавила много богато патоварени кораби, ще избави и неговиятъ. Врѣдъ около тази свѣтлива пътека всичко е въ дълбока тъмнина. На хиляди въпроси тя не дава никакво увѣдомление; тя не открива: Градоветѣ, зеленитѣ ливадни нити прѣкраснитѣ домове, които сж покрай брѣгътъ. Нѣ ще ли той (морякътъ) да отхвърли помощта на тази свѣтлина, която води корабътъ му въ безопасностъ, понеже не му открива всичко каквото има на сушата, или защото не освѣтлява цѣлниятъ развълнуванъ океанъ по-който той плува?

Въ духовно отношение, ние сме върху единъ развълнуванъ океанъ. Евангелието е една свѣтлина на вѣчниятъ брѣгъ, водайки ни къмъ вѣчността. То ни явява твърдѣ малко за земята къмъ която пътуваме, то не ни отговаря на хилядитѣ въпроси, които задаваме, относително небето, нѣ ни казва какъ полета лека можемъ да го видимъ за себе си.

Евангелието не ни открива много миналото, за тѣзи пространни периоди, които сж прѣминали прѣзъ бѣзчисленитѣ вѣкове, нито ни открива тайната на Божието управление и тайнственното наше създаване. Нѣ то ни води къмъ Божиятъ святи посѣлени, гдѣто въ неговата видѣлина, ще видимъ видѣлина, и гдѣто каквото е сега тъмно ще стане ясно като денъ.

Не нѣмаше да бжде толкова безумно, за тласканийтъ отъ вълнитѣ морякъ, ако сж не водеше по свѣтлината на далечниятъ маякъ, отъ колкото за насъ да отхвърлимъ, тази благословена свѣтлина, която освѣтлява всякого чѣловѣка що иди на свѣтътъ. Бжди благодарна О! душе моя, понеже имашъ, тукъ, достатъчно за спасение и чакай съ търпелива вѣра, за пълното откровение. Полета лека ти ще прѣминешъ бурното море. Прѣзъ тъмнината, която лѣжи мѣжду врѣменното и вѣчното, тази истинна и постоянна свѣтлина ще свѣти. Ухото ти най послѣ ще чуе мелодията на новия Иерусалимъ. Гласове еднѣжъ познати, нѣ изгубени за години пакъ ще сж чуять. Въ тихото пристанище стѣнитѣ на градътъ ще сж видять, и бистрата рѣка съ водата на живота, прозрачна като кристалъ, която произхожда отъ прѣсто-

лътъ на Бога и на Агнето. Блаженъ този, който слѣдва проситѣ истини на Евангелието на Господа Исуса Христа.

Лицемѣрътъ.

Той е искусенъ играчъ, той е дияволски майсторъ, той испиева единъ приятенъ образъ изотвѣтъ на себе си, и остава вътрѣшното му състояние да расте отъ лошо по-лошо и да го испояжда като живица. Той пося усмивки отъ вънъ и омраза на вътрѣ. Не е чудно че Христосъ хвърли свѣтлавицата на горящиятъ гнѣвъ противъ лицемѣрътъ. Какъ паразителнитѣ му думи лѣтихъ като остри стрѣли къмъ таква! Колко лѣсно той проникна въ вътрѣшното имъ състояние и показа имъ раскпаността! Когато тѣ сж покусихъ да играятъ съ остритѣ си маневри, тѣ скоро разбрахъ че той бѣ открилъ лукавствата имъ. Той махна покривката имъ и направи чело-вѣцитѣ да поглѣднатъ въ прѣзрителността имъ. Тѣ никогата не бихъ срѣщали чело-вѣкъ, който можеше да ги прочете тъй както Христосъ можѣ. Съ приструванията тѣ сж служехъ за да прѣкаратъ себе си въ обществото като добри хора. Тѣ бѣхъ за-слепили мнозина и направили ги бѣхъ да вѣрватъ, че тѣ бѣхъ доста благочестиви. Но тѣхната игра неможѣ да сж прекара прѣдъ Христа. Тѣ сж събудихъ и познахъ, че имахъ да вършатъ работа съ другъ много остъръ и дълбоко проникателенъ чело-вѣкъ. Всичкитѣ лицемѣри не сж умрѣли още. Хиляди отъ тѣхъ още сж тратятъ съ тѣхнитѣ маневри. Известенъ нѣкой сж синсателъ дава ни едно очертание на новиятъ (модерниятъ) лицемѣръ съ слѣдующитѣ думи: "Той сж приближава при умирающето легло на мащеха си и плаче за нея когато тайно той сж бои да не би ти да оздравѣе. Той поздравява приятели сж на улицата съ отворено лице и сж ржкува съ едно неотрадно поканване по кога ще дойдите?" и когато сж завърнатъ въ градътъ си, радува сж че сж е тъй добръ отгървалъ отъ единъ гостъ. Той всичко показва добръ и говори добръ, и самъ сж той е най лошето нѣщо, което той притежава. На кратко, той е светецъ за чужденецътъ, болѣстъ прилѣпчива за съсѣдътъ си, пияно за добродетельта, гнила подпорка за въ тъмна нощъ, лале въ житна нива, ангелъ повѣтъ, дияволъ у дома, и полето когато е той ангелъ отъ колкото когато е дияволъ."

Злинитѣ отъ пиянството сж по-смъртоносни, защото сж по-продължителни, отъ тритѣ голѣми исторически бичове: война, гладъ и моръ, земени заедно.

Всичкитѣ прѣстѣпления що ставатъ на земята не погубватъ толкова чело-вѣци, и не прахосватъ толкова имущество колкото пиянството

За Млади-тѣ.

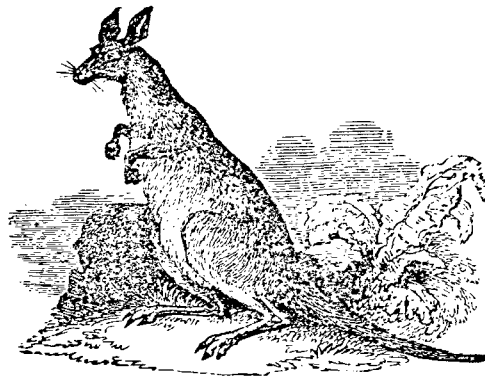
Приказка за едно милостиво момиченце.

Семейство-то на единъ момъкъ, младъ чиновникъ въ Берлинъ, на скоро бѣ припяти изненада по причина на благотворното расположење на най малкиятъ членъ отъ малкото имъ домочадие — едно три годишно момиченце. Прѣзъ мѣсецъ Май то сръщишъ сѣдящъ на една отъ лавицѣтъ на публичниятъ мегданъ близо до домътъ ѝ, единъ старецъ, бѣдно по чисто облѣченъ чловѣкъ, който привлѣче вниманието ѝ чрѣзъ нажалениятъ си поглѣдъ и уединенъ изглѣдъ. Мисляще, че той трѣба да е гладенъ, то пристъпи къмъ него съ запитване: “не искашъ ли парче отъ млинъ?” То рѣшително му връчи половина отъ простата си подхалка. Чловѣкътъ изглѣдваше пѣсакъ зачуденъ, но усмихнато прне парчето съ благодарностъ и го изѣде. Отъ него денъ и двамата можѣхъ често да се виждатъ заедно на живъ разговоръ, малкото момиче никогаждъ не забравяше да поднесе на стариятъ си приятель частъ отъ своята подхалка, която то имаше навикъ да яде на отворено отъ като поиграеше по моравата, нито даже допускаше отказване отъ негова страна да земе понѣ малко парче. Въ началото на мѣсецътъ, Ххринъ, една утринна ся завърнхъ у дома си съ обеспокоителното извѣстие че “бѣдниятъ” чловѣкъ не ся върналъ, като не е билъ виденъ за нѣколко дни. Напослѣ, единъ децъ Ххринътъ баща получи една неочаквана призовка да ся яви на сѣдипишето. Тука му ся каза, че “бѣдниятъ старецъ,” който въ сѣщностъ бѣше единъ отъ богатитѣ Берлински граждани, бѣше завѣщалъ всичкиятъ си имотъ на малката Ххринъ. Завѣщанието му съдържаше слѣдующиятъ параграфъ:

“Азъ съмъ ся отчаялъ отъ цѣлъ свѣтъ, защото тия, които ми бѣхъ най-близин и най-мили ми взаманихъ. И тъй азъ ся отрячамъ отъ венчки, защото това що желаяхъ да добия не можахъ да го придобия, станахъ сръбролюбенъ, понеже щедростта ми ся възнаграждаваше съ непризнателностъ. Като приближавахъ крайтъ на живота си, бѣхъ доведенъ въ ужиление отъ едно дѣтинско сърдце, което ми приямѣри съ чловѣчеството. То бѣше само за кратко врѣме; но ако да имахъ милиони да раздавамъ, отъ ония нѣколко минути, бихъ били раздадени твърдѣ скоро. Дано моето богатство послужи на моята малка приятелка за по добра цѣлъ отъ колкото послужи на мене, който никога незнай какъ да го оцѣни или изживи.”

Кенгуру.

Както ся вижда и въ фигурата кенгуру е любопитно животно. Дължината на тѣлото му е около единъ метръ и половина, а отъ носъ до края на опашката му има повече отъ два метра и половина; прѣдната частъ на тѣлото му е сравнително много потѣнка отъ задната; прѣдникътъ му крака сж около шестъ пѣти по-къси отъ задникътъ, и иматъ по петъ прѣсти съ яки нокти, а на задникътъ си крака само по три прѣсти, отъ които сръдния е най дебелъ. Има дълга и дебела опашка, на която ся подира, когато сѣди или когато иска да скочи. Височината му е около 1 метръ и 30 сантиметра, когато ся исправи, нѣ когато ся надигне на задникътъ си прѣсти животното е по-високо отъ чловѣкъ и тегли около 160 фунта. Главата му е малка, ушитѣ остри и нагорѣ

исправени. Козината му е мека и сиво-черпикава, по корема по-лсна. Женската има на корема си една торба, въ която носи младикъ си до като ся съвършено развиятъ, и могатъ сами да търсятъ храна, нѣ по-нѣкой нѣтъ и отграсалитѣ ся криятъ въ матерната си торба, когато видятъ опасностъ. Рожбитѣ имъ твърдѣ малко стоятъ въ утробата на майка си, раждатъ ся, майка имъ ги постави въ коремната си торба, дѣто тѣ ако да и слѣпи заханватъ издадената главичка отъ майчиниятъ цици, и като по-порастятъ, ще ги видинтъ че си подаватъ главичкитѣ и ся прѣсягатъ да яджтъ отъ растенията мѣжду които ся движи майка имъ.

Кенгуру е най голѣмото мѣкопитающе въ Австралия, Вандименова земя и близосѣдникъ острови. Той живѣе на малки стада по-трѣвиститѣ полета и ся храни съ растения. Ловцитѣ го биятъ заради вкусното му мѣсо. То не може да ходи, нѣ когато го гонятъ подскача отъ 5 до 7 мѣтра на дължина. То е мирно животно, нѣ когато ся улови съ рѣце, дращи съ прѣдникътъ си крака, а съ задникътъ силно рита. То може да скача по-скоро отъ хрътката. Въ днешно врѣме тѣзи животни сж почти на исчезване.

Дѣцата въ Африка.

Една отъ най-интереснитѣ изтешественици изъ Африка е Г-жа Френчъ Шелдонъ, Американската госпожа, която ся опита да проникне до Централна Африка прѣзъ страната на езерата. Въ едно свидание съ единъ прѣдставителъ на Американскитѣ печати, Г-жа Шелдонъ казва: „Люднетѣ не бѣхъ диваци за мене. Азъ нѣмахъ бѣлъ челоуѣкъ съ себе си; нѣмахъ други освѣтъ 138 черни араби и около 78 арапкини. Прѣзъ всичкото онова изслѣдване отъ 335 кил. мѣтъ ся не направи нито едно докачение, нито видѣхъ едно неприлично дѣло. Само единъ случай на непокорность имашъ. При подножieto на планината Килиманджаро осемъ отъ монтѣ стражари ся отказахъ да ся покоряватъ на монтѣ заповѣди, не искахъ да вѣрвѣтъ напредъ. Азъ ся привулихъ да паложъ властѣта си.

„Станлей твърдѣ малко ни е расказалъ за любовь между дѣцата въ Африка, семѣнъ животъ, женидба, правп, шегп и игри. Нѣма дума за любовь въ езикътъ на диванцѣтъ, които азъ видѣхъ. Тѣ иматъ думи за обичъ, за 'удобрѣние,' за мжжъ, жена и приятелъ, но не за 'любовь.' Нѣматъ дума за 'любовь,' нѣматъ и за 'Богъ.' Тѣ нѣматъ клѣтви, челоуѣкъ може да лхува мѣжду тѣхъ въ продължение на нѣколко мѣсеци безъ да чуе нѣкога една клѣтва. Когато ся разсърдятъ тѣ ся задоволяватъ съ Ти си 'свиия,' 'Ти си жаба,' 'Ти си коза,' 'Ти си горски челоуѣкъ.' Това е крайтъ на езичнитѣ имъ афронти.

„Африка, подъ екваторътъ, е дѣтскитѣ рай. Прѣзъ всичкитѣ опѣзи мѣсеци, когато бѣхъ мѣжду дѣцата всѣкой депъ, никогато не видѣхъ да ся удари дѣте, и азъ чухъ само два пхти дѣте да плаче до като бѣхъ въ мрачный континентъ. Младитѣ рано захвашатъ да ся учятъ—учятъ ся на работа; момчетата ся учятъ да шиятъ по проститѣ си начинъ, и момчетата да плаватъ и да тичатъ, и да употрѣбаватъ лжкѣтъ и стрѣлата искусно. Има опрѣделено раздѣление на работа мѣжду половеѣ; мжжѣтъ убиватъ дивачъ, биятъ ся, правятъ си оружия—(фунди) и правятъ тѣй сжщо и украшения на женитѣ; а женитѣ работятъ по-градинитѣ и плантацитѣ, гледатъ чърдитѣ и правятъ плетница. Момчетата често ся женятъ на десетъ години; на петнадесетъ години тѣ биватъ стари момп.

Азъ видѣхъ една хубава комедия прѣдъ театъта си една заранъ на Езерото Чана. Едно шестгодишно момче играеше съ едно петгодишно момиче по се-

риознитѣ начинъ на екваторскитѣ дѣца. Той обикаляше около ѣ, като си въртѣше дървеното конше и викаше съ високъ гласъ: „Я виждъ, когато станъ *елморанъ* (войникъ) а ти *сидито* (хубавица) азъ ще побѣдѣмъ мнозина и ще носѣмъ хубава яка, и ти ще ми станешъ жена, ей ти ще имашъ повече маниста отъ всичкитѣ Еиделлови жени, ей? Азъ свършихъ. Ела сега съ мене, и покажи на другаритѣ ~~ми~~ какъ трѣбва да изгледа една султанка!“ И двѣтъ дѣца заобиколихъ другаритѣ си гордо, гордо.

„Тѣзи дѣца нѣматъ нищо, което да ся нарече играла. Азъ носяхъ много кукли, но тѣ не искахъ да играятъ съ тѣхъ. Тѣ ги счувахъ. Азъ носяхъ нѣколко хубави Японски хвърчила въ видѣ на птици и риби, и вмѣсто да ся играятъ съ тѣхъ, малкитѣ момчета потеглювахъ лжковѣтъ си и ги продуцивахъ съ стрѣлитѣ си. Азъ носяхъ нѣколко механически пилета, които можашъ да скачатъ за малко, и да ся озвѣртатъ. Но тѣзи нѣша ги накаралъ да мя мислятъ за магесница, и шѣхъ безъ малко да растурятъ керванѣтъ ми. Ако да имашъ фотографъ съ себе си, шѣхъ вѣроятно да мя изгорятъ като дияволъ. Опасно е да си играе челоуѣкъ съ умѣтъ на Африканецътъ.

Майка.

Майко, имай повече търпение къмъ дѣцата си. Трудн ся да си припомнишъ врѣмето, когато ти сама си ходѣла въ пхтекитѣ на дѣтинството. Никогато не си позволявай да вѣрвань, че дѣтинскитѣ скърби тутакси исчезватъ. Дѣйствителнитѣ скърби, както ти дава свѣтълъ, изгубватъ ся само стѣдъ смъртъта; смущенията, отъ този видъ, могатъ по-скоро да прѣмѣнѣтъ на дѣца отколкото на възрастни, но сърдечната рана всѣкога ся помни. Помни, че неправдата никогато не ся забрави. По-добрѣ да не изобличитъ шестъ погрѣшки нежелти една, която е неправедна. Ако смжмишъ неправедно, не губишъ ни минута, догдѣто не поискашъ прошка. Ще искашъ ли прошка отъ чадото си? Да, трѣбва да искашъ.

Отъ кого е нуждно да искашъ прошка, ако не отъ оногова, когото си онеправдала? Ти сега не си вече въ положението на майка и чадо, но онеправдатель и онеправданъ; а колкото ся отнася до чадото ви, то ще изнажѣри, че ти си погрѣшена. Дѣтето, както и да е, ще познае, че си погрѣшена. Може би, че то е вече озиало това. То ще тя уважава повече, ако ти признаешъ, че си виновата, отколкото ако настоявашъ че си права, когато то твърдѣ добрѣ е озиало, че си крива. И по този начинъ ти прилагашъ неистинность или простота на другитѣ си погрѣшки.

Царя на Птицитъ.

Орела ся нарича царя на птицитъ. Орлитъ живѣять по всичкитъ мѣста на земята. И най-малко осемь вида ся намиратъ въ Европа. Тѣ ся хранятъ съ мѣсо отъ животни, намиратъ мъртви тѣла и ги ядатъ; ловятъ риба изъ водата, грабятъ млади ягънца или зайци, хвъркватъ далѣко съ своята плячка, до своитъ гнѣзда на връха на нѣкоя планина. Често сме чували че орелъ отнесълъ нѣкое малко дѣте, за да храни малкитъ си орлета съ него. Миналата година въ Мичиганъ, Америка, единъ человекъ гръмна съ пушка високо въ въздуха, на единъ орелъ, койтъ грабналъ и носилъ дѣтето му. Дѣтето бѣше намѣрено нъ мъртво. Въ Южна Америка, орлитъ сж станали ужасни страшила по нѣкои села. Не е рѣдкость, дѣто по нѣкога единъ орелъ ся съгнѣжда да хвърчи кругообразно, тъй високо въ небесата, щото едва може да ся види, да тури лакомото си око възъ нѣкое незащитно малко дѣте, да ся спуща изведнѣжъ отъ своето високо мѣсто и да отнесе мѣничкото на своето планинско жилище. Тази страшна птица, ние не сме виждали въ България.

Спърджонъ и Малкото Момче.

Смъртта на Г-нъ Спърджонъ, прочутиятъ Лондонски проповѣдникъ, напомнюва многото отрасли на блатородното му дѣло, ги споминува за една хубава приказка доставена отъ нѣкой си господинъ, който е билъ въ отношение съ добръ известното сиропиталище.—Единъ празниченъ день, когато бѣше обичай за приятелитъ на момчетата да ги извѣждатъ на вѣнъ за по нѣколко часа и да ги черпятъ съ млинове и други сладки нѣща, великийтъ человекъ сѣдѣше въ градината, която обкружаваше къщата — много приятна мѣстность, расположена въ една отъ многото прѣградия на столицата, и до като размишляваше, едно момченце около седимъ годишно ся приближи, и стидливо като подърпваше ржавтъ на человекътъ, който за него бѣше въплощение на всичко, което щъ бѣ добро, каза:

“Господинъ Спърджоне.”

“Слушамъ, чадо мое.”

“Ако да знаеше за нѣкое малко момче, което нѣмаше нито баща нито майка, щѣше ли да ви е жално за него?”

“Навѣрно, да, чадо мое, ти знаешъ че щѣше да ми е жално.”

“И, Г-нъ Спърджоне, моля, ако на нѣкой си

празниченъ день, когато всичкитъ другя момченца иматъ по нѣкого съ когото да играять, и приятели да ги извѣждатъ на вѣнъ и да имъ даватъ млинове, а пѣтъ онова момченце да нѣма никого, не щѣше ли пакъ да ви е мжчно за него?”

“Навѣрно щѣше, чадо мое,” и едно смѣшно намигване блѣщукаше въ окоото на великийтъ человекъ.

“Но, Г-нъ Спърджонъ, ако онова момченце застанеше прѣдъ васъ, не щѣше ли да ви домигнѣе до толкова щото да му дадете едно гологанче да си купи съ него млинчета?” И малкитъ устнички ся растреперахъ и едвамъ ся появихъ сълзи въ устърдитъ сини очи.

Но прѣди тѣ да паднѣхъ, момченцето бѣше на колѣното на великийтъ человекъ съ едно свѣтливо, лѣскаво три гроша, турнато въ ржчиката му, и скоро весели викове можехъ да ся чуватъ като Г-нъ Спърджонъ, по своитъ си неподражимъ начинъ, повърнхъ сълзитъ и доведе слънце въ очитъ и въ сърдцето на малкото сираче момче.

Двѣ Правила.

“Библията е тъй строга и староврѣменна.” казваше единъ младежъ на нѣкой си срѣдно-възрастенъ приятель, който го съвѣтваше да изучи Словото Божие ако иска да ся научи какъ да живѣе. “Има много книги въ днешно врѣме, които сж доволно морални спорѣдъ учението имъ, и не обвързватъ (ограничаватъ) человекъ както Библията.” Старийтъ търговецъ ся обърна къмъ масата си и извади двѣ линии, отъ които едната бѣше малко прѣкривена. Съ всяка отъ тѣзи той начарта по единъ редъ, и млчеливо подаде начартаната книга на другарятъ си.

“Добръ.” каза младежътъ, “що искашъ да кажеши?” “Единъ редъ не е правъ и истиненъ, не ли? Когато отбѣлѣзвашъ лжтътъ на животътъ си не земай крива линия.”

Майчината Цѣлувка.

Въ едно слово нѣкой си братъ каза, “азъ бѣхъ тѣшко раненъ прѣзъ войната, и когато си дойдохъ у дома, майка ми мя цѣлува. Тази, до колкото можяхъ да помня бѣше първата цѣлувка, която бѣхъ приелъ отъ майка си. Тя бѣ мя наказувала, и пакарваше мя да отивамъ на църква и на недѣлното училище, по никакъ не ми даде една цѣлувка.” Жалостно е положението на домѣтъ когато майката нѣма цѣлувки за дѣцата си. Азъ прѣдполагамъ че тоя синъ никакъ не бѣ видѣлъ майка си да цѣлува съпругътъ си. Чудно ли е тогава че отъ такъвъ единъ домъ момчето за години ся скита на далечъ въ беззаконие и бѣзвѣрие? Християнска любовность е потребна за да спасемъ дѣцата си. Любете у дома, ако искате чадата ви да отидатъ съ васъ на небето.

Всемирната Церква.

Повече от сто съборница въ Америка иматъ служба въ Св. Недѣля. Слова се казватъ отъ Равини, които такожде иматъ и Еврейско Богослужение въ сѣботата.

Една Арменка, калугерица, наскоро умрѣ на пълната възраст, сто и петнадесетъ години, въ единъ Иерусалимски манастиръ. Споредъ нѣкои официални документи отъ, които сж снабдени церковнитѣ власти, тази калугерка влѣзла въ манастиря на седемнадесетъ годишна възраст и не е излѣзла отвънъ прага на манастиря за деветъдесетъ и осемъ год.

Въ Австралия наскоро е станало преброявание. Цѣлото насѣление достига до 3,801,050 жители. Отъ тѣзи 1,485,066 принадлежатъ на Английската църква; независими отъ държавата. Протестански членове 1,213,597 жители, 801,118 Католици, и 222,500 Мохемеданци, Евреи и Идолопоклонници, а когато 78,804 нѣмаха никакво религиозно прѣдпочитание.

Апокрифическитѣ книги на Библията скоро ще се напечататъ на новъ прѣводъ отъ печатницата на Оксфордъ и Камбриджескитѣ Университетъ. Тѣзи книги, които за много вѣкове сж ся причислявали при каноническитѣ книги, които още така ся считатъ отъ Католическата църква, съдържатъ много мудри поучения, и това ново издание безсумниенно ще сѣживи пазово интересъ за тѣхъ.

Емисонъ муси свидѣние да даде нѣтъ лева за мисионерска работа. Дарвинъ не вѣрваше че проповѣдването на Евангелието ще ползува изичниците, докѣтъ той посѣти Патагония и видѣ самъ. Стѣдъ това посѣщение той даваше щедро всякоя година. Той бѣ видѣлъ развитието на Християнството между тѣзи окаяни хора. По-добрѣ е да ся покоримъ отколкото да ся противимъ на Евангелието.

Американското общество за миръ е издало едно окръжно, съгласно съ рѣшението на Вселенский Конгресъ за миръ, държанъ въ Лондонъ 1890 г., кани всичкитѣ християнски пастири въ цѣлитѣ свѣтъ да посвятятъ недѣлята прѣди Рождество Христово съ слова върху мирътъ. Въ Англия повече отъ 2000 пастири проповѣдваха върху този празникъ. Тая година много отъ Американскитѣ свѣщенници посѣдваха примера на Английскитѣ.

Казано е, че нито една безвѣрническа книга не е напечатана на Валискийтъ языкъ. Едно нѣщо е знайно, че Библията ся чете, проповѣдва и обича тамъ; и когато въ петътѣхъ провинции въ сѣверна Ирландия ся изискватъ дванадесетъ жандари да пазятъ

тишината мѣжду 10,000 души, главно за тѣзи, които не четатъ Библията; а въ южна Ирландия гдѣто Библията не ся чете толкозъ изисква ся 46 жандари да държатъ тишината между 10,000 души жители; сжщеврѣменно ся потвърдило, че въ една провинция въ Валисъ нѣматъ нито единъ жандаринъ.

Въ 1880 година близо до Иерусалимъ, въ една пещера, билъ намѣренъ, единъ манурентъ ржкописъ за който ученикѣ по тази часть ся вѣрвали, че го е билъ своєржчно написалъ святии Петръ, “приятелътъ Христѣвъ.” Той бѣ даденъ на Лондонското Дружество за Библейско издирване въ 1890 г. Това дружество дойде до заключение, че ржкописа дѣйствително е тъкъвъ какъвто ся претендира да е —най послѣдното списание на великийтъ писателъ. Не ся знае точно кой притежава за сега тойзи ржкописъ, нѣ нѣкои литературни мажне, които сжщеврѣменно сж гладни за стари ржкописи прѣдлагатъ 500000 лева за този Еврейскъ документъ.

Въ франция правителството плаща на священството на всичкитѣ религии, Католици както и на Протестанти. Това правило такожде ся въведе и въ колоннитѣ (поселищата) имъ, така щото и Мохамеданскитѣ джамии въ Тунисъ ся поддържатъ отъ държавата. Това коштува държавата милиони франга. Правителството кло ни къмъ унищожението на тѣзи нарѣдби, и да иматъ въ свободната си държава и свободна църква; нѣ Наполеоновитѣ конкордаты (concordat) съ папата имъ прѣпятствува. Негово Сватѣйшество Папата одобрява републиканското управление въ Франция, нѣ дали това одобрене произлиза отъ любовь къмъ тѣзи републикански заведения, или понеже е въ надежда за Френска помощъ за да направи Италия пакъ Папска държава, Римскитъ старецъ държи това за една тайна.

Скоронната религиозна статистика на Германия ни показва нѣкои много интересни дати. Въ Пруссия Протестанското насѣление е 19,244,956 и Римо-католическото 10,252,807. Протестантитѣ които не сж съединени съ Държавнитѣ църкви сж, 100,770, и цѣлото насѣление е 29,955,291. Пруссия има 9,343 Епарии, така щото срѣдното число души подъ единъ Евангелски пастиръ въ Пруссия е 2058 Въ Берлинъ обаче срѣдното число е 10,404. Цѣлото насѣление на Германия е 49,426,397. Отъ тѣзи 30,964,274 сж Протестанти принадлежащи на държавната църква, 141,701 независими протестанти, 17,646, 90 Католици. Въ Германия има 24,996 църковни здания за Протестанско поклопение, които съставляватъ 16,400 Епарии. Така всякой Протестански пастиръ има да ся грижи за 1887 души. Еврейското насѣление въ Германия е 567,441 Отъ тѣзи 372,058 души живѣятъ въ Пруссия, и 79,286 въ града Берлинъ.

Наука и Механика.

Една Златна и Сребърна машина за Изложението въ Шикаго.

Главният инженеринъ, Г-нъ Робиязонъ, на машинското отделение въ изложението, ще изложи една странна машина, която е изтъйна главно отъ злато и сребро и съставена отъ 150 части. Диаметрътъ на цилиндрътъ ѝ е около $\frac{3}{19}$ отъ сант.; дължината на удара ѝ е $\frac{3}{4}$ отъ сант.; диаметрътъ на въртящото колело около 4 сант. Главните части на цилиндарътъ сж направени отъ злато и казаня е съставенъ отъ петъ отдѣлни листа сребро. Бурмите, които еглобяватъ разнитѣ части сж толкова малки щото тѣ едвамъ ся виждатъ съ голо око. Машината, казаня, основата и пр. едва ли тѣжи повече отъ 16 грамма. Върва ся да е най-малката машина на свѣтътъ. Тя прави 3009 кръгообръщания на минута. Тази машина бѣ направена отъ Г-нъ Киръ Хамберсъ, Филадельфия, когато бѣше още на 16 год. возрастъ, и който за сега е единъ отъ най-богатитѣ фабриканти въ сѣщия градъ. Тази чудна машинка ще ся излага прѣзъ идущето лѣто.

Най-дългийтъ День

Въ Хамбургъ, Германия, най-дългийтъ день е 17 часа, а най-късыйтъ 7. Въ Стокхолмъ въ Швеция, най-дългийтъ $18\frac{1}{2}$ часа, най-късыйтъ $5\frac{1}{2}$. Въ Санктпетербургъ, най-дългийтъ 19 часа, най-късыйтъ 5. часа. Въ Финландия най-дългия е $21\frac{1}{2}$ часа. Въ Уонеорбусъ, Норвегия има день отъ 21-ий Май до 2-ий Иулий, стѣнцето никогда не слеза по-долу отъ хоризонта прѣзъ цѣлото врѣме, по върви покрай него на сѣверъ. Въ шипцбергенъ, най-дългийтъ день трае три мѣсеца.

Самуилъ Смайлъ е почти навършилъ неговата осемдесетъ и първа година, иъ той още постоянно работи биографията на Уеджвуда, на когото Английското грънчарство толкозъ много дължи за унапрѣдванието си.

Лютенантъ Пери, изслѣдователя на Сѣверния Полюсъ, видѣлъ стрѣшели въ сѣверна ширина на $81^{\circ} 37'$ градуса, въ Гринландия, и казва, че синитѣ мухи (blue bottle flies) сж толкозъ обикновени тамъ, колкото сж и въ Филадельфия на касаниитѣ. Мѣстото за което ся споменува е около 580 мили отъ Сѣверний Полюсъ.

Турското правителство е вече дало концесии на Германски и Белгийски компании за построяването на дълги жѣлѣзници, които ще отворятъ територията му на истокъ сѣверъ, и югъ. Едната жѣлѣзница ще отива за Дамаскъ, а другата за Пер-

сийкий заливъ. Всичкитѣ тѣзи жѣлѣзници ще ся осрѣдоточаватъ въ Цариградъ.

Статистиката показва, че трамвай, карани съ електричество, ся распространяватъ твърдѣ много. Около 500 трамваи въ Съединенитѣ Държави на Америка и Канада, които сж ся умножили съ двѣстѣ въ послѣднитѣ двѣ години, и които сж половината отъ всичкитѣ дѣйствующи трамваи въ Америка. Капитала завзѣтъ отъ тѣзи трамваи е 1,000,000,000 лева златни. Види ся, че електричеството отъ денъ на денъ завзѣма мѣстото на конетѣ и парата.

Швейцарската телефонска системема, казва ся да е най-добрата, най-ефтината въ Европа. Телефонитѣ сега сж подъ правителствена контрола. Първийтъ телефонъ бѣ употребенъ въ Цюрихъ 1880 г., когато една частна компания започна съ 144 станции. Въ 1886 г. правителството прѣдприе да управлява системата и станциитѣ (спомоществувателитѣ) ся увѣличихъ съ 1600 повече. Тази година чистата печалба надмина 130,000 франка. Въ 1890 всичкитѣ заняти станции бѣхъ 8000.

Дъното на сѣвернийтъ Атлантическии океанъ, казва проф. Хжкстей, е едно отъ най-широкитѣ и равни долини въ свѣтътъ. Ако морето ся изсушеше, една кола можеше да ся кара отъ Валенция, западнийтъ брѣгъ на Ирландия, до залива Святая Троица, Новафандландия. Отъ Валенцияд, пътя за около 330 километра, отива надолу до точката гдѣто дъното сега е покрито съ около 2600 метри морска вода. Тогава дохожда централната поляна която е повече отъ 1800 кил. широка и чиято неравнина едвамъ ся почувствува, ако и да дълбочината върхъ нея е разна—отъ 3000 до 4500 метра.

Първата книга, за която ся споменува, че бѣ направена отъ папуръ въ Александрия, ся употребявала отъ пародитѣ, които насѣлявахъ покрай брѣговетѣ на Сръдиземно Море. Искусството за да ся прави книга отъ влакнисто вещество което ся прѣобръща на каша прѣдпозага ся да е открило отъ Китайцитѣ прѣди 1800 години. Мисли ся още че Сарацинитѣ сж ся научили искусството какъ да правятъ книга отъ памукъ около 704 г. Най-старийтъ ръкописъ написанъ отъ такава книга ся намерилъ между Бодиневата Кодекция въ Британскийтъ музей, и носи датата 1049. Въ 1085 г. книга ся правѣше отъ парцали вмѣсто отъ памукъ. Въ 1390 година книжна фабрика ся основа въ Нюренбергъ отъ Улманъ Страмеръ. Тази фабрика имаше два вала, и осъмнадесетъ работника. Първата фабрика за книги ся отворила за пръвъ пѣтъ въ Америка 1710 год. Сега въ Съединенитѣ Държави има може би най-много книжни фабрики. Отъ тамъ много книги ся изважда за въ Англия, Ирландия, Австралия, Мексико и Западнитѣ Индийски Острови.

Разни Новини.

Нѣколко души ся вѣскачили до 7360 метри високо на Хималайската планина.

900/0 отъ вноснитѣ стоки на Германия сж отъ Съединенитѣ Държави на Америка.

Англия ся приготвува за холерата, ако би да ся случи да върлува идущата пролѣтъ.

Казва ся, че челоуѣкоядството ся още практикува въ четиринадесетѣ мѣстности на свѣтътъ.

Срѣдната бързина на Английскитѣ желѣзнопътни тренове казва ся, да е около 90 километри на часъ.

Капонитѣ сега ги правятъ толкова деликатни, щото една рѣзка отъ плайвесъ върху парче книга може да ся тѣгле.

Г-нъ Гладстонъ бѣше на 83 год. възраст миналитѣ 29 Декемврий (н. к.). Той прие поздравления отъ всичкитѣ части на свѣта.

Единъ Швейцарски селачъ билъ запрѣнъ зашто ударилъ единъ бюстъ на Императора Вилхелма, който бюстъ му билъ прѣдложенъ за проданъ.

Въ послѣднитѣ прѣдсѣдателски изборъ въ Съед. Държави, Клевеландъ има 5,567,000 гласове, Харисонъ 5,176,661, Вуйверъ 1,025,060, и Бидвелсъ 268,349.

Послѣдното изброявание доказа, че Съединенитѣ Държави на Америка притѣжаватъ 5822 километри повече житѣзници отколкото останалата часть на свѣта.

Американското правителство желае да спрѣ нахлуващето на развратнитѣ Европейски емигранти въ държавата си и скоро, вѣроятно, ще спрѣ доущащето имъ.

Най дългата житѣзнопътна линия която ще ся кара отъ електричество, ся начартала въ Русия. Тя ще съединява Санпетербургъ съ Архангелъ, на Бѣлото море, едно разстояние отъ 7550 километра.

Френскитѣ кабинетъ, по-причина на нѣкои мжнотви, които сж произлѣзли отъ скандалтъ на Панамскитѣ каналъ, ся даде оставката. Този каналъ е едно отъ най-великитѣ шарлатанства на вѣкътъ.

Френското правителство ще наложи 10 лева патентъ на тѣзи които употребяватъ кончета, (Бисекли). Понеже въ Франция има 225,000, които употребяватъ тѣзи кончета, то тѣ ще приежтъ 2,250,000 лева данѣкъ.

Единъ параходъ ся гради на река Кама за Руското правителство за да носи осжденитѣ на заточе-

ние въ Сибиръ. Той скоро ще ся свърши. Парахода има долѣ малки жетѣзни кафези вмѣсто първоклассни стаи за пасаджери.

Дунатицитѣ и Елиентицитѣ изобилватъ въ Австрийската Императорска фамилия. Казва ся, че съ единчкото исключение на Императора, почти всякой единъ отъ архидуцитѣ и архидукнитѣ отъ тази фамилия, страдатъ малко или много отъ дунатизмъ и епилепсия.

Московската Бурса рѣшила да исключи Евреитѣ отъ членство, освѣнъ ако приежтъ православнието. Даже и тогава, тѣ ся подлагатъ на пенитъ за три години, и да живѣятъ прѣзъ това врѣме въ Черкезовъ, едно село около 9 километра далечъ отъ града. Мѣрkitѣ още не сж турнати въ дѣйствие. Види ся, че Руското правителство изисква единство въ държавата.

Една голѣма гостилница наскоро ся отвори въ Виена, подъ името Meusa Academica, която може да нахрани 2000 ученика въ сжщото врѣме. Превилегната да ся хранятъ въ Meusa Academica ся ограничава само за рѣдовнитѣ абонати, и пѣнитѣ сж, само за обѣдъ, 13 лева на мѣсець; за подхапка и обѣдъ 16.50, и за подхапка, обѣдъ и вечеря около 25 лева.

Първий стенографическы магазинъ, който ся е почналъ въ Америка е билъ "Фонографическата Комета." Която ся издаваше въ Синсинати, 1847 г. Кжсо-писащето ся правеше съ особенни стоманени писалки (punches) за проститѣ и съединенитѣ знакове, и за да образуватъ фрази, карахъ ся едно слѣдъ друго, въ една цинична плоча; печатаннето ставаше по единъ муденъ и сжкъ процѣсъ, подобенъ на онзи съ меднитѣ плочи, нарѣчени "иниографи." Слѣдъ като излѣзохъ три броя, той ся примѣсти въ Филадельфия и въ 1848 г. ся слѣ съ журналтъ нарѣченъ "Dyer Webster's American phonographic journal."

Вслѣдствие отъ послѣдното събрание на дружеството Червенный Кръсть въ Римъ, Царя и Царницата на Италия сж прѣдставили една награда за най-добрия сварядъ за прѣнасяние болнитѣ и раненитѣ до едно мѣсто, дѣто тѣ могатъ да приемятъ прилична прислуга. Тази награда може да я земе изобретателъ отъ която държава и да е той. Примѣри (модели) не по-малки отъ една четвъртъ отъ оригиналната имъ величина и придружени съ подробно описание на Френски или Италиански езикъ, трѣба да ся проводятъ въ Римъ, до Signor L. delli Sanaglia, не по-късно отъ 30-ий Юний 1893 г. Апаратътъ ще бѣде прѣдставяванъ въ Римъ отъ Августъ 11-ий до Септемврий 15-ий. Една коммиссия (gury) състояща отъ четиринадесетъ прѣдставители отъ държавитѣ, които зѣхж участие въ Конгреса на Червения Кръсть, ще даде възнаграждението.

Домакинство.

Чистение на перошинени възглавници.

Перошиненитѣ възглавници могатъ ся поднови и перошинитѣ да станатъ мѣтки, като ся положятъ на чиста зелена трѣва въ врѣме на силенъ дъждъ. Нека ся съвършено оквасятъ, и тогава да ся окачатъ на сѣнка да изсъхнатъ. Перошинени възглавници не трѣбва да ся излагатъ на слѣнце.

Рецепта за лимонени Бискети.

- 1 чаша масло,
- 1 $\frac{3}{4}$ чаши захаръ.

Тѣзи разбий да станатъ като каймакъ. Приложи 2 чайни лъжици кремъ тартаръ, 2 лъжици сода растопена въ двѣ голѣми лъжици прѣсно млѣко, и настъргана кора отъ лимонъ.

Умѣси всичко това ягко, и источи го твърдѣтънко. Нарези го на малки парчета съ капака на една тепекнена малка кутия. Упечи ги въ сръдно горѣща пещъ. (Прѣпорѣчвамы тѣзи бискети защото сме ги опитали че сж изрядни.

Пирогъ отъ кокошка. Нарѣжи двѣ тлъсти кокошки и турни ги въ тенджерата съ вода таманъ да ги покрине; приложи около 100 грама масло, пеперъ и солъ спорѣдъ вкуса на готвача. Покрий тенджерето догдѣ увржатъ добрѣ.

Направи дебели тестени листа отъ слѣдующето съсложение; четири чаши бѣло брашно, малко солъ, 200 грама масло, и 50 грама свинска масъ: размеси го въ студена вода да не стане много ягко. Покрий отвѣтрѣ една дълбока тенжера съ часть отъ тестото. Нарѣди единъ редъ отъ кокошката на дъното, турни и напръскай добрѣ съ прѣсето брашно, турни други слой отъ кокошката и брашно, така слѣдвай догдѣ кокошкитѣ ся свършатъ. Всичкото брашно така турено не трѣбва да надминава повече отъ една малка чаша. Водата въ която ся вари пилето трѣбва да изври до двѣ чаши. Излѣй въ тенджерата чаша каймакъ и двѣ чаши отъ чорбата на кокошкитѣ. Турни тогава горната кора (тестенъ-листь) който да е около единъ прѣстъ дебела. Разрѣжи двѣ малки разрѣзки за да може парата да излиза. Печи го полегичка и да ся яде докогато е още доста горѣщо ястието. Пилето трѣбва да ври толкова щото кокалитѣ да могатъ лѣсно да ся отдѣлятъ отъ мѣсото.

Спазване на цвѣтя.

Слаба варена вода излѣта въ съксията ще измори червнитѣ, безъ да поврѣди ни най-малко най-делекатнитѣ цвѣтя. Ако би да не измржатъ всичкитѣ, повтори опита. По-този начинъ много зимни цвѣтя ще ся упазятъ.

Селско Хозяйство.

Трудъ придруженъ съ знание е успѣхъ.

Колко често чуваме да ся казва, че “богатитѣ ставатъ по-богати, а сиромаситѣ по-сиромаси.” Това е голѣма погрѣшка. Ако разглѣдаме около насъ ще забѣлѣжимъ, че много богати ставатъ сиромаси, и че още по-много сиромаси ставатъ богати. Младежитѣ сж твърдѣ често наклонни да ся обезсърдчатъ като слушатъ какъ богатитѣ монополиратъ всяко нѣщо въ страната ни. Ние които имаме присърце напрѣдването и доброто щастие на младежитѣ въ нашата страна, трѣбва съ голѣмъ интересъ да поучаваме други че въ дневно врѣме само ученитѣ могатъ да успѣватъ.

Безъ противорѣчие, по-просвѣщенитѣ ставатъ по-богати а невѣжитѣ ставатъ по-сиромаси. Истина е, чеденътъ е настаалъ, когато простата работа отъ какъвъ да е видъ е измѣтъ на пияцата, и никога не е било врѣме, когато работа извършена отъ учени рѣце, е била повече търсена. Постоянно ся търсятъ чело-вѣци, които сж съвършенни въ работата си. Който е ученъ, който е енергиченъ и акуратенъ.

Младежи по селата както и въ градоветѣ ще памѣржатъ, че тѣ ще ся търсятъ много, ако усърдно изучатъ работата си, която сж прѣдириели. Учения чело-вѣкъ е отъ когото ся нуждае днесъ нашето земледѣлие, нашитѣ занаяти, нашитѣ канцеларии, нашитѣ дюгени и пр. Двама млади, които чухъ да ся разговарятъ възъ тѣзи нѣща, ми даде случай да пиша горнитѣ думи. Единия отъ тѣхъ рѣче, че нѣма надѣжда за сиромаситѣ да ся повдигне.

Влияние на плода върху стомахътъ.

Кислотата на оздрѣли ябълки, биле тѣ сурови или печени, ще неутрализира бѣлината, която ся причинява отъ ядение твърдѣ много мѣсо. Още е знайно, че когато такъвъ плодъ като ябълки, круши, сливи и прочее, когато ся ядхъ оздрѣли намаляватъ киселинати на стомаха. Тѣхнитѣ сокъ ся прѣобраща на. Алкалай карбонатъ, който клони да спрѣ тази киселина.

ХРИСТИАНСКИИ СВѢТЪ

Издава Методистката Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорникъ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница “Надѣжда.”